

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH

DEPARTAMENT PIECHOTY

TYLKO DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO

WYTYCZNE

SZKOLENIA OFICERÓW REZERWY W OŚRODKU WYSZKOLENIA REZERW PIECHOTY

D. Kandydaci na dowódców oddziałów przeciwpancernych.
E. Kandydaci na oficerów żywnościowych.
F. Kandydaci na oficerów gospodarczych.

WARSZAWA 1938

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH
DEPARTAMENT PIECHOTY

TYLKO DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO

WYTYCZNE

SZKOLENIA OFICERÓW REZERWY W OŚRODKU WYSZKOLENIA REZERW PIECHOTY

D. Kandydaci na dowódców oddziałów przeciwpancernych.
E. Kandydaci na oficerów żywnościowych.
F. Kandydaci na oficerów gospodarczych.

WARSZAWA 1938

o 68

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH
DEPARTAMENT PIECHOTY

Nr spr.2310-12/Wyszk.

Tylko do użytku służbowego!

Warszawa, dnia 25 marca 1938 r.

Wprowadzam do użytku służbowego "Wytyczne szkolenia oficerów rezerwy w Ośrodku Wyszkolenia Rezerw Piechoty" dotyczące:

- kandydatów na dowódców oddziałów przeciwpancernych,
- kandydatów na oficerów żywnościowych,
- kandydatów na oficerów gospodarczych.

W Imieniu Ministra Spraw Wojskowych
I Wiceminister
w/z. Regulski
REGULSKI
generał brygady.

Otrzymują:

Według rozdzielnika specjalnego.

Grupa kandydatów na dowódców

oddziałów przeciwpancernych.

=====ooo=====

S P I S R Z E C Z Y .

I. Ogólnie.

str.

1. Ogólny cel szkolenia 1
2. Czas i organizacja szkolenia 1
3. Ocena uczestników kursu 1

II. Wytyczne do programów szczegółowych.

4. Podział czasu 2
5. Szkolenie bojowe 2
6. Szkolenie strzeleckie 11
7. Nauka o broni i sprzęcie 12
8. Musztra i władanie bronią 13
9. Szkolenie pionierskie 14
10. Inne przedmioty 14

Grupa kandydatów na dowódców

oddziałów przeciwpancernych.

-----ooo-----

I. Ogólnie.

1. Ogólny cel szkolenia.

Przygotować na czas wojny kandydatów na dowódców oddziałów przeciwpancernych w polu.

2. Czas i organizacja szkolenia.

Szkolenie kandydatów odbywa się na 6-tygodniowym kursie i obejmuje ono:

a/ szkolenie w zakresie czynności strzelców obsługi działonu armatek /około 2 tygodnie/,

b/ szkolenie w zakresie działonowego /około 2 tygodnie/,

c/ naukę dowodzenia plutonem przeciwpancernym /około 2 tygodnie/.

3. Ocena uczestników kursu.

Podstawą ostatecznej klasyfikacji ma być stopień przydatności danego oficera rezerwy na dowódcę plutonu przeciwpancernego w polu.

Zakres.

Obejmuje naukę dowodzenia działonem samodzielnie oraz w ramach plutonu przeciwpancernego przy współpracy z oddziałami strzeleckimi.

Tematy ćwiczeń :

- działon w obronie,
- " " natarciu,
- " " marszu ubezpieczonym,
- " na postoju "
- " w czasie wycofywania się z walki.

Wskazówki szczegółowe.

Przy nauce dowodzenia działonem kłaść nacisk na znajomość roli działonowego we wszystkich rodzajach działań bojowych.

Specjalną uwagę zwrócić na umiejętność wyboru odpowiednich stanowisk ogniowych, zaciąganie i zmianę stanowisk, organizację obserwacji i obronę bezpośrednią stanowiska, kierownictwo ogniem, łączność, rozkazodawstwo, współpracę z oddziałami strzeleckimi.

Szkolić w odpowiednim wyborze stanowiska dla przodka, w dysponowaniu nim oraz w uzupełnianiu amunicji w czasie walki.

Wykorzystywać każdą okoliczność dającą możność praktycznego szkolenia współdziałania z oddziałami strzeleckimi.

3. Nauka dowodzenia plutonem przeciwpancernym.

Cel.

Wpoić uczniom zasady działania plutonu przeciwpancernego w walce i przygotować ich do dowodzenia tym oddziałem w różnych rodzajach działań bojowych.

Zakres.

Tematy ćwiczeń:

a/ Pluton przeciwpancerny w obronie w ramach batalionu: rozpoznanie i ocena terenu z punktu widzenia możliwości działania broni pancernej przeciwnika, wybór stanowisk, umocnienie i maskowanie stanowisk, organizacja łączności, organizacja i działanie służby obserwacyjno-alarmowej, zmiana stanowisk, uzupełnianie amunicji.

b/ Pluton przeciwpancerny w natarciu w ramach batalionu: ocena terenu z punktu widzenia możliwości działania broni pancernej przeciwnika, rozmieszczenie działonów i wybór stanowisk, stanowisko wyczekiwania, przygotowanie stanowisk przed ich zajęciem, zajęcie stanowisk, organizacja łączności, organizacja i działanie służby obserwacyjno-alarmowej, sposób posuwania się i działanie plutonu w natarciu, zachowanie się po zajęciu nakazanego przedmiotu, uzupełniania amunicji.

c/ Pluton przeciwpancerny w marszu ubezpieczonym w ramach batalionu: ocena terenu z punktu widzenia obrony przeciwpancernej, organizacja i działanie służby obserwacyjno-meldunkowej, ugrupowanie i sposób posuwania się

plutonu, osłona ruchu piechoty przy dużym zagrożeniu broni pancernej, działanie plutonu w czasie napadu broni pancernej, organizacja i przeprowadzenie obrony przeciwpancernej w chwili rozwinięcia się batalionu do natarcia.

d/ Pluton przeciwpancerny na postoju ubezpieczonym w ramach batalionu.

e/ Pluton przeciwpancerny w opóźnianiu ogniowym w ramach batalionu.

Wskazówki szczegółowe.

Szkolenie na szczeblu dowódcy plutonu obejmuje dowodzenie etatowym plutonem przeciwpancernym w ramach ćwiczeń batalionowych organizowanych dla grup kandydatów na dowódców kompanii strzeleckiej i dowódców kompanii karabinów maszynowych.

Każde ćwiczenie z oddziałem poprzedzić o ile możliwe odpowiednim ćwiczeniem aplikacyjnym.

Na tle ćwiczeń należy:

- wyrabiać szybką i trafną orientację oraz umiejętność /na podstawie oceny terenu i położenia/ w określaniu stopnia prawdopodobnego kierunku zagrożenia pancernego w poszczególnych działaniach bojowych - a w związku z tym uczyć racjonalnego wykorzystania jednostek przeciwpancernych,

- wpoić znajomość zasad działania i użycia jednostek przeciwpancernych w poszczególnych działaniach bojowych,

- uczyć techniki dowodzenia na szczeblu dowódcy plutonu przeciwpancernego /rozkazodawstwo, posługiwanie się pocztem itd/,

- wpajać uczniom zasadę, że tylko ta broń przeciwpancerna będzie mogła skutecznie pracować w walce, która możliwie jak najdłużej ustrzeże się przed wykryciem jej przez przeciwnika; wynika stąd konieczność zajmowania stanowisk zakrytych, posiadania stanowisk zapasowych, oraz umiejętnego maskowania sprzętu i ruchu /donoszenie amunicji, zmiana stanowisk itp./.

W odniesieniu do dowódców oddziałów piechoty którym jednostki przeciwpancerne oddane zostały do dyspozycji należy:

- wymagać przy dawaniu zadań i wyznaczaniu rejonu stanowisk jednostkom przeciwpancernym racjonalnego ich wykorzystania - biorąc pod uwagę ocenę stopnia zagrożenia pancernego, teren oraz środki wzmacniające jego obronność; szablonowe - równomierne dzielenie bądź rozmieszczanie tych jednostek należy tępić.

W odniesieniu do wszystkich dowódcow oddziałów piechoty należy :

- wymagać zapewnienia na polu walki jednostkom przeciwpancernym osłony bezpośredniej, przy pomocy znajdujących się w ich oddziałach innych środków do walki z bronią pancerną /granaty specjalne, amunicja przeciwpancerna do normalnej broni piechoty itp./,

- wymagać by oddziały piechoty w każdym położeniu organizowały służbę rozpoznania i alarmowania przeciw-

pancernego /niezależnie od obserwatorów wydzielonych ze składu jednostek przeciwpancernych i pełniących służbę w pobliżu sprzętu/ oraz by w porę i jak najszybciej przy pomocy umówionych uprzednio sygnałów i znaków alarmowały dowódców jednostek przeciwpancernych o zbliżającej się broni pancernej przeciwnika.

4. Nauka dowodzenia kompanią przeciwpancerną.

Cel.

Dać uczniom wstępne przygotowanie do dowodzenia kompanią przeciwpancerną w polu.

Zakres.

Tematy ćwiczeń:

Organizacja obrony przeciwpancernej na szczeblu pułku piechoty:

- w obronie,
- w natarciu,
- w marszu ubezpieczonym,
- na postoju ubezpieczonym.

Wskazówki szczegółowe.

Szkolenie prowadzić drogą ćwiczeń aplikacyjnych w terenie organizowanych pod koniec nauki dowodzenia plutonem przeciwpancernym.

W każdym z ćwiczeń na podane tematy należy w ramach odpowiednio ułożonego założenia przepracować:

a/ ocenę terenu z punktu widzenia możliwości działania broni pancernej przeciwnika,

b/ umiejętne wyciąganie logicznych wniosków z oceny terenu i położenia - co do stopnia i prawdopodobnych kierunków zagrożenia pancernego w danym działaniu,

c/ rozplanowanie użycia i ugrupowanie kompanii przeciwpancernej w danym działaniu - na podstawie wniosków ad b/,

d/ rolę i obowiązki dowódcy kompanii przeciwpancernej w zakresie przeprowadzenia niezbędnych zmian w użyciu i w ugrupowaniu jednostek w ramach kompanii przeciwpancernej - w zależności od przebiegu danej akcji i wytworzonej sytuacji w położeniu ogólnym,

e/ organizację i działanie służby obserwacyjno-meldunkowej oraz alarmowej w ramach pułku piechoty,

f/ technikę dowodzenia w polu na szczeblu dowódcy kompanii przeciwpancernej /rozkazodawstwo, łączność, posługiwanie się dyspozycyjnymi środkami dowodzenia, zaopatrywanie w amunicję, w żywność, ewakuacja itd./.

W dowodzeniu kompanią przeciwpancerną ważną rzeczą jest odpowiednia organizacja łączności wewnętrznej /optyczna, za pomocą rakiet, znaków, chorągiewek itp./ - - na którą zwrócić specjalną uwagę.

5. Wykłady.

a/ Broń pancerna:

- ogólna charakterystyka sprzętu pancernego /rodzaje, budowa, uzbrojenie i obsługiwanie/ szybkość posuwania się w terenie, pokonywanie przeszkód terenowych, niszczenie zapór naturalnych i sztucznych/,

- charakterystyka walki poszczególnych rodzajów broni pancernych /możliwości, szyki i sposoby działania/,

- broń pancerna w państwach ościennych /Niemcy, Rosja Sowiecka/.

b/ Walka oddziałów piechoty z bronią pancerną:

- wykorzystanie terenu jako osłony oraz jako środka ułatwiającego walkę z tą bronią,

- środki do wzmocnienia obronności terenu,

- rodzaje i sposób użycia sprzętu przeciwpancernego znajdującego się w dyspozycji piechoty,

- służba obserwacyjno-meldunkowa i alarmowa.

c/ Różne:

- artyleria,
- lotnictwo,
- obrona przeciwgazowa,
- transporty,
- zaopatrywanie i ewakuacja.

} tylko w zakresie niezbędnym dla dowódcy oddziału przeciwpancernego.

Wskazówki szczegółowe.

Wykłady na podane tematy rozłożyć na cały czas trwania kursu dowódców oddziałów przeciwpancernych.

6. Źródła do nauczania.

W zakresie zagadnień dotyczących broni pancernych i ich zwalczania - wykorzystać materiał ujęty w opracowaniu Dep.Piechoty M.S.Wojsk.L.dz.1616/Tjn.Stud.1937r.

Ogólne zasady użycia jednostek przeciwpancernych w poszczególnych działaniach bojowych ujęte są w Reg.Piech. Cz.III.-P.1/1937.III.-Rozdział H.

6. Szkolenie strzeleckie.

Cel.

a/ Zaznajomić z czynnościami w strzelaniu do broni pancernej w granicach skutecznego działania armatki - we wszelkich działaniach bojowych.

b/ Nauczyć samodzielnego kierowania strzelaniem armatki.

Zakres.

Szkolenie obejmuje:

- opanowanie w wystarczającym stopniu umiejętności celowniczego armatki,

- opanowanie umiejętności działonowego w przygotowaniu i kierowaniu strzelaniem armatki na stanowisku,

- ocenę odległości i szybkości poruszania się broni pancernej do 1200 m.

Naukę prowadzić według obowiązujących instrukcyj.

Strzelania przeprowadzić według programu jak na dywizyjnym kursie podchorążych rezerwy piechoty.

Wskazówki szczegółowe.

Uzyskanie właściwego poziomu i wprawy w strzelaniach z armatki bazować przede wszystkim na strzelaniach przy pomocy luf wkładkowych amunicją sportową kaliber 22 i ostrą kal.7,9.

Strzelania pociskami ostrymi kal.37 mają na celu oswojenie z warunkami strzału ostrego. Należy je przeprowadzać na strzelnicy bojowej dającej pełne warunki bezpieczeństwa.

Szkolić jak najczęściej w zmianach kierunku w czasie strzelania oraz możliwie w najszybszym oddaniu strzału.

Naukę strzelania prowadzić również w maskach przeciwgazowych.

Umiejętności kierowania strzelaniem uczyć w czasie wszystkich strzelań i w czasie ćwiczeń bojowych.

7. Nauka o broni i sprzęcie.

Cel.

a/ Dać pełną znajomość armatki, amunicji i sprzętu pomocniczego.

b/ Zaznajomić z obchodzeniem się z bronią, z amunicją i ze sprzętem oraz z czyszczeniem i konserwacją we wszelkich warunkach.

Zakres.

- Armatka: charakterystyka i opis ogólny, rozkładanie i składanie, nazwy, przeznaczenie i współdziałanie poszczególnych części, możliwości wadliwego działania i znajomość urządzeń, zapewniających działanie w wypadku uszkodzeń, przygotowanie broni do strzelania,

- przyrządy celownicze: użycie, pielęgnacja,

- amunicja: rodzaje, opis, działanie,

- przodek: opis, zawartość, ładowanie, uprząż, zaprzęganie koni,

- lornetka: użycie, pielęgnacja,

- rakiety i rakietnica: użycie,

- czyszczenie i konserwacja broni, amunicji i sprzętu, niezbędnik.

Wskazówki szczegółowe.

Naukę o broni prowadzić według obowiązującej instrukcji - w ścisłej łączności z nauką władania bronią oraz ze szkoleniem strzeleckim.

Wpoić zrozumienie konieczności poszanowania sprzętu i starannego utrzymania go, ze względu na sprawność działania i kosztowność; zaznajomić z obowiązkami działonowego i dowódcy plutonu w tym zakresie.

8. Musztra i władanie bronią.

Cel.

Nauczyć wykonywania czynności przy obsłudze armatki na stanowisku ogniowym przez wszystkich strzelców obsługi /celowniczy, ładowniczy, amunicyjni/ oraz ich współpracy w ramach działonu.

Nauczyć szyków i poruszeń działonu i plutonu wraz z obowiązkami i czynnościami działonowego i dowódcy plutonu.

Zakres:

- przygotowanie armatki do strzelania,
- zajmowanie stanowisk,
- obsługiwanie armatki w czasie strzelania,
- zmiana stanowiska, przetaczanie armatki,
- przygotowanie do marszu,
- musztra zwarta działonu i plutonu /zbiórki, raporty, przeglądy, poruszenia/,
- musztra luźna działonu i plutonu.

Wskazówki szczegółowe.

Szkolenie prowadzić według obowiązującej instrukcji.

Odbyć kilka ćwiczeń w obsługiwaniu armatki w ciemnościach i w masce przeciwgazowej.

9. Szkolenie pionierskie.

Cel.

Nauczyć pracy nad przygotowaniem stanowisk dla armatki oraz improwizowanych przeszkód przeciwpancernych wraz z organizacją i kierowaniem tą pracą.

Zakres.

- Stanowiska dla armatki,
- lekkie schrony,
- rowy dobiegowe,
- składy amunicyjne,
- maskowanie stanowiska i wykonywanych prac,
- improwizowane przeszkody przeciwpancerne.

10. Inne przedmioty.

Inne przedmioty jak:

- terenoznawstwo,
- szkolenie w łączności i w obserwacji,
- nauka służby wewnętrznej,
- nauka jazdy konnej i nauka o koniu,
- zaznajomienie z czynnościami mob.,
- gospodarka w polu,
- wychowanie fizyczne,

prowadzić według programu jak dla grupy dowódców kompanii strzeleckiej z tym, że w zakresie nauki służby wewnętrznej, zaznajomienia z czynnościami mob.oraz gospodarki w polu uwzględniać szczebel dowódcy kompanii przeciwpancernej.

Grupa kandydatów na oficerów

żywnościowych.

-_=====000=====--

S P I S R Z E C Z Y .

I. Ogólnie.

str.

1. Ogólny cel szkolenia 1
2. Czas i organizacja szkolenia 1
3. Metody szkolenia 1
4. Ocena uczestników kursu 2

II. Wytyczne do programów szczegółowych.

5. Tabela podziału czasu 2

A. Szkolenie specjalne.

6. Szkolenie teoretyczno-aplikacyjne i pokazy 3
7. Szkolenie praktyczne z oddziałami w terenie 8

B. Szkolenie ogólne.

8. Szkolenie bojowe 8
9. Terenoznawstwo 8
10. Szkolenie strzeleckie 8
11. Nauka o broni i sprzęcie 9
12. Musztra 9
13. Nauka jazdy konnej i nauka o koniu 9
14. Nauka służby wewnętrznej 9
15. Zaznajomienie z czynnościami mob. 9
16. Wychowanie fizyczne . . . . . 9.

Grupa kandydatów na oficerów

żywnościowych.

-----ooo-----

I. Ogólnie.

1. Ogólny cel szkolenia.

Przygotować kandydatów na oficerów żywnościowych w polu.

2. Czas i organizacja szkolenia.

Szkolenie kandydatów odbywa się na 4-tygodniowym kursie i dzieli się ono na :

- specjalne,
- ogólne.

3. Metody szkolenia.

Oficerów rezerwy omawianej grupy należy przygotować do oczekujących ich zadań w polu tak, aby mogli je spełniać samodzielnie i z pełną odpowiedzialnością za prowadzenie wszystkich czynności wchodzących w zakres ich funkcji.

Należy im wszczepić zrozumienie ważności zagadnienia dotyczącego zaopatrywania żywnościowego wojsk w polu oraz przekonanie, że wystarczające odżywianie stanowi bardzo ważny czynnik utrzymania dyscypliny i jest jedną z głównych podstaw zdolności bojowej i bitności żołnierza.

Niezbędne wiadomości i umiejętności powinni oni nabyć na kursie drogą teoretyczno-aplikacyjną, pokazów oraz szkolenia praktycznego w czasie ćwiczeń z oddziałami w terenie.

4. Ocena uczestników kursu.

Podstawą ostatecznej klasyfikacji ma być stopień przydatności danego oficera rezerwy na oficera żywnościowego w polu.

II. Wytyczne do programów szczegółowych.

5. Tabela podziału czasu.

L. p.	Przedmiot	% czasu	Uwagi
	Szkolenie specjalne.		
1	Organizacja i funkcjonowanie służby intendentury w polu . . .	8	
2.	Zasady zaopatrywania w żywność. .	10	
3.	Środki transportowe	8	
4.	Zaopatrywanie w żywność w ramach p.p. /samodz.batalionu/	10	
5.	Zaopatrywanie w materiały pędne i smary	3	
6.	Gospodarka żywnościowa	30	
7.	Magazynowanie i opakowanie . . .	4	
8.	Obora i rzeźnia	5	
9.	Piekarstwo polowe	5	
10.	Hurtownie i sklepy żołnierskie .	2	
	Szkolenie ogólne	15	
	Razem:	100%	

Podział czasu w zakresie szkolenia specjalnego jak wyżej nie obejmuje szkolenia praktycznego z oddziałami w terenie i pokazów praktycznych.

Podane cyfry traktować jako orientacyjne.

A. Szkolenie specjalne.

6. Szkolenie teoretyczno-aplikacyjne i pokazy.

Drogą niezbędnych wykładów, ćwiczeń aplikacyjnych i pokazów oraz drogą nauki własnej /kontrolowanej przez repetycje/ powinni uczniowie opanować następujące zagadnienia:

1. Ogólnie o funkcjonowaniu służby intendentury w polu:

- organizacja wojenna służby intendentury i rola jej organów na szczeblach do dywizji piechoty włącznie,
- zasady i system zaopatrywania polowego w ramach działania służby intendentury na szczeblach do dywizji piechoty włącznie.

2. Zasady zaopatrywania w żywność:

- wyposażenie w żywność i rozłożenie zapasów w ramach pułku /samodzielnego batalionu/ piechoty oraz rozmieszczenie wyposażenia żywnościowego w obrębie dywizji piechoty,
- system zaopatrywania /dowóz, wykorzystanie zasobów miejscowych/,
- źródła pobierania żywności - ich urządzenie i funkcjonowanie oraz organizacja i czas pobierania /stacja zaopatrywania, punkt rozdzielczy/,
- organizacja zaopatrywania w mięso i działanie wozów mięsnych,
- organizacja wydawania żywności /punkty wydawania/,
- ewakuacja materiału intendenckiego.

3. Środki transportowe:

- podział taktyczny taboru w ramach pułku /samodzielnego batalionu/ piechoty,

- dane techniczne dotyczące obciążenia i sposobu ładowania poszczególnych wozów /kuchnie, wozy przykuchenne i furażowe, wozy taboru żywnościowego, wozy mięsne, wozy stołowni oficerskiej/,

- szybkość poruszeń wozów oraz wysiłki marszowe taborów konnych,

- podział taboru żywnościowego pułku /samodzielnego batalionu/ i dywizji piechoty - zdolność marszowa oraz sposób używania,

- mechanizm krążenia taboru żywnościowego pułku /samodzielnego batalionu/ i dywizji piechoty przy zaopatrywaniu,

- poruszenia sekcyj taboru żywnościowego pułku /samodzielnego batalionu/ piechoty, organizacja odpoczynków i postojów - w różnym terenie w dzień i w nocy, z uwzględnieniem obrony przeciwlotniczej, przeciwpancernej i ubezpieczenia bezpośredniego oraz dyscypliny w czasie poruszeń i na postojach,

- czynności w miejscu przejściowego postoju sekcyj taboru żywnościowego,

- rozmieszczenie oraz warunki postoju i poruszeń T.B.Z. w różnych działaniach.

4. Zaopatrywanie w żywność /włącznie z dostarczaniem i wydawaniem gotowej strawy/ w ramach pułku /samodzielnego batalionu/ piechoty w różnych warunkach:

- w czasie walki,
- w marszu bojowym,
- w czasie odwrotu,
- w czasie marszu podróżnego,
- na postoju zdala od przeciwnika,
- w czasie transportów /kolejowych, samochodowych/.

5. Zaopatrywanie w materiały pędne i smary.

6. Gospodarka żywnościowa:

- normy oraz należności żywności i paszy,
- zapotrzebowanie na żywność i paszę,
- sposób pobierania, zakupu, rekwizycji i rozliczania się z pobranej żywności /paszy/,
- przepisy gospodarki kuchennej,
- wymogi jakim powinny odpowiadać dobre produkty oraz sposoby wykrycia zafałszowań,
- transport artykułów żywnościowych i paszy /przepisy transportowe, załadowanie i wyładowanie, wypełnianie druków/,
- zasady zaopatrzenia w żywność małych grup, transportów i należności na czas podróży,
- sposób obchodzenia się z kuchniami polowymi /z polowymi skrzynkami do gotowania/ - opalanie i gotowanie w marszu i na postoju, obciążenie kuchni w marszu, dbałość o jej całość i części składowe,
- sprawowanie nadzoru nad gotowaniem strawy w oddziałach.

7. Magazynowanie i opakowanie:

- magazynowanie i konserwowanie artykułów żywnościowych, paszy i materiału intendenckiego,
- rodzaje i gospodarka opakowaniem,
- organizacja wydawki artykułów żywności,
- prowadzenie ksiąg magazynowych,
- postępowanie w wypadku nadwyżek i ubytków w materiale.

8. Obora i rzeźnia:

- służba w oborze i w rzeźni,
- zasady uboju,
- gospodarka odpadkami z uboju,

9. Piekarstwo polowe:

- zasady wypieku chleba żołnierskiego,
- surowce do wyrobu ciasta,
- budowa prowizorycznych pieców piekarskich,
- kalkulacja i rachunkowość.

10. Hurtownie i sklepy żołnierskie:

- zasady urządzenia i prowadzenia sklepu żołnierskiego,
- sposób zaopatrywania się w towary na froncie,
- dobor towarów, kalkulacja handlowa, rachunkowość sklepu.

Wskazówki szczegółowe.

Na tle przerabianych zagadnień jak wyżej wpajać uczniom obowiązki i czynności oficera żywnościowego w polu.

Za najbardziej wskazaną metodę uważać naukę opartą na pokazach względnie na praktycznych ćwiczeniach. W tym celu np. zapoznać ich z pracą miejscowych magazynów żywnościowych, piekarń, rzeźni itp. objaśniając na miejscu ich organizację, sposób konserwowania materiału, prowadzenia ewidencji itd.

Przedmioty ad 8/ i 9/ mają nauczyć radzenia sobie w wypadkach, gdy zajdzie potrzeba zaopatrzenia się we własnym zakresie w chleb i w mięso w czasie działań i odcięcia od dowozu.

Zorganizować praktyczne pokazy z zakresu:

a/ organizacji pobierania żywności przez sekcję pobiorczą na stacji zaopatrywania,

b/ organizacji pobierania żywności przez sekcję pobiorczą w punkcie rozdzielczym /prueładowanie z dywizyjnego taboru żywnościowego/,

c/ organizacji wydawania żywności przez sekcję rozdzielczą w punktach wydawania,

d/ marszu i postoju sekcji żywnościowej z uwzględnieniem obrony przeciwlotniczej, przeciwpancernej i ubezpieczenia bezpośredniego,

e/ praktycznego gotowania strawy w kuchniach i w skrzynkach polowych.

Drogą ćwiczeń aplikacyjnych dać im możność ogarnięcia całokształtu spraw związanych z zaopatrzeniem w żywność w danym działaniu - począwszy od organizacji pobierania na stacji zaopatrywania /w punkcie rozdzielczym/ aż do wydania pożywienia żołnierzom.

Również tą drogą należy przedstawić mechanizm krążenia przy zaopatrywaniu taboru żywnościowego pułku i dywizji piechoty.

7. Szkolenie praktyczne z oddziałami w terenie.

W czasie kursu wykorzystać wszelkie ćwiczenia bojowe w ramach batalionu na naukę praktycznego stosowania umiejętności nabytych w czasie szkolenia teoretyczno-aplikacyjnego.

W tym celu uczniowie powinni pełnić w tych ćwiczeniach na zmianę funkcję oficera żywnościowego.

B. Szkolenie ogólne.

8. Szkolenie bojowe.

Nauczyć:

a/ organizowania i stosowania ubezpieczenia bezpośredniego, obrony przeciwlotniczej, przeciwpancernej i przeciwgazowej /zbiorowej/ w czasie marszu, odpoczynków i na postojach taboru żywnościowego oraz w miejscach pobierania i wydawania żywności,

b/ kierowania walką w wypadku napadu na tabor w marszu względnie na postoju.

9. Terenoznawstwo.

Doskonalić w czytaniu mapy i w orientacji w terenie - szczególnie dla potrzeb organizacji przemarszów taboru, wyboru terenu na jego postój, punktów wydawania itp.

10. Szkolenie strzeleckie.

Podtrzymać sprawność strzelecką przez odbycie programowych strzelań z broni osobistej.

11. Nauka o broni i sprzęcie. Utrwalić znajomość przepisów dotyczących utrzymania i konserwacji broni oraz sprzętu w polu i obowiązki w tym zakresie poszczególnych dowódców.

12. Musztra. Doskonalić w dowodzeniu zespołem strzelców występującym w szykach zwartych.

13. Nauka jazdy konnej i nauka o koniu. Zakres - jak dla grupy kandydatów na dowódców kompanii strzeleckiej - z uwzględnieniem ponadto zaprzęgania i powożenia oraz stosowania pomocy doraźnej przy uszkodzeniu pojazdu, uprzęży, względnie przy wypadku z końmi.

14. Nauka służby wewnętrznej. Zakres - jak dla grupy kandydatów na dowódców kompanii strzeleckiej - z uwzględnieniem potrzeb oficera żywnościowego.

15. Zaznajomienie z czynnościami mob. Zaznajomić z obowiązkami i z czynnościami mob. oficera żywnościowego.

16. Wychowanie fizyczne. Zakres jak dla grupy kandydatów na dowódców kompanii strzeleckiej.

Wykaz pomocy naukowych przy szkoleniu specjalnym - podaje załącznik.

Załącznik do wytycznych
szkolenia kandydatów na oficerów żywnościowych.

Pomoce naukowe przy szkoleniu specjalnym.

1. Instrukcja o funkcjonowaniu służby int.w polu /projekt/.
2. Tymczasowy podręcznik wyszkolenia fachowego ofic.rez.adm.int., adm.gosp.i uzupełnienie do tego podręcznika z roku 1933 /oba podręczniki w częściach aktualnych/.
3. Podręcznik dla komendantów obór i rzeźni z 1933 r.
4. Administracja w oddziałach gospodarczych.
5. Regulamin kwatermistrzowski Cz.II i III z 1934 r.
6. Załącznik Nr 1 do przepisu J.T.-1.
7. Tabele należności żywn.N.-Ż.1/35.
8. Warunki jakościowe artykułów spożywczych, Żywn., 4-c.
9. Przepisy gospodarki kuchennej w formacjach, Żywn.1/36.
10. Instrukcja o używaniu i magazynowaniu kuchen polowych.
11. Instrukcja o wypieku chleba żołnierskiego i org.pracy w piekarniach wojskowych z 1931 r.
12. P.S. 125-190.Rozdział IV /deratyzacja/.
13. P.S. 125-180.Rozdział V,VI i VII.Przepisy sanit.i higiena w wojsku.
14. P.S. 215-5. Wojskowe magazyny.
15. Szkodniki zwierzęce i ich zwalczanie - Dodatek Nr 1 do Instr.o odbiorze zboża z 1923 r.
16. P.S. 245-10. Administracja kolejowych przejazdów i przewozów wojskowych.
17. Przepisy o dostawach wojskowych /Dz.U.R.P.Nr 19/33 poz.127, 13/37 poz.92 rozk.Pana II Wiceministra L.B.T.T.1002/38/.
18. P.S. 240-10. Zaopatrywanie żołnierzy w artykuły nieobjęte tabelami należności.

Grupa kandydatów na oficerów

gospodarczych.

=====ooo=====

S P I S R Z E C Z Y.

I. Ogólnie.

		str.
1.	Ogólny cel szkolenia	1
2.	Czas i organizacja szkolenia	1
3.	Metody szkolenia	1
4.	Ocena uczestników kursu	1

II. Wytyczne do programów szczegółowych.

5.	Tabela podziału czasu	2

A. Szkolenie specjalne.

6.	Ogólnie o funkcjonowaniu służby intendentury w polu	3
7.	Gospodarka pieniężna	3
8.	Należności osób wojskowych	4
9.	Gospodarka mundurowa	5
10.	Materiały pędne i smary	5
11.	Gospodarka żywnościowa	5
12.	Hurtownie i sklepy polowe	6
13.	Służba taborowa	6

B. Szkolenie ogólne.

14.	Szkolenie bojowe	6
15.	Terenoznawstwo	6
16.	Musztra	6
17.	Nauka służby wewnętrznej	7
18.	Zaznajomienie z czynnościami mob.	7
19.	Wychowanie fizyczne	7

Grupa kandydatów na oficerów gospodarczych.

-----ooo-----

I. Ogólnie.

1. Ogólny cel szkolenia.

Przygotować kandydatów na oficerów gospodarczych w polu.

2. Czas i organizacja szkolenia.

Szkolenie kandydatów odbywa się na 5-tygodniowym kursie i dzieli się ono na :

- specjalne,
- ogólne.

3. Metody szkolenia.

kandydatów na oficerów gospodarczych szkolić drogą wykładów i ćwiczeń praktycznych oraz drogą nauki własnej /kontrolowanej przez repetycje/ - przygotowując ich do samodzielnego pełnienia danej funkcji w polu.

Kłaść duży nacisk na praktyczne zajęcia. Uczyć tylko rzeczy istotnych i niezbędnych.

4. Ocena uczestników kursu.

Podstawą ostatecznej klasyfikacji ma być stopień przydatności danego oficera rezerwy na oficera gospodarczego w polu.

II. Wytyczne do programów szczegółowych.

5. Tabela podziału czasu.

L. p.	Przedmiot	% czasu	Uwagi
	Szkolenie specjalne.		
1.	Organizacja i funkcjonowanie służby intendentury w polu . . .	8	
2.	Gospodarka pieniężna	40	
3.	Należności osób wojskowych . . .	14	
4.	Gospodarka mundurowa	5	
5.	Materiały pędne i smary	2	
6.	Gospodarka żywnościowa	10	
7.	Hurtownie i sklepy polowe	2	
8.	Służba taborowa	4	
	Szkolenie ogólne	15	
	Razem:	100%	

Podane cyfry traktować jako orientacyjne.

A. Szkolenie specjalne.

6. Ogólnie o funkcjonowaniu służby intendentury w polu.

Organizacja wojenna służby intendentury i rola jej organów na szczeblach do dywizji piechoty włącznie.

Zasady i system zaopatrywania polowego w ramach działania służby intendentury na szczeblach do dywizji piechoty włącznie w dziedzinie:

- pieniężnej,
- żywnościowej,
- pozostałego materiału intendenckiego.

Wskazówki szczegółowe.

Dla ogarnięcia przez uczniów całokształtu spraw związanych z zaopatrywaniem w ramach służby intendentury należy ich niezależnie od wykładów pociągać do ćwiczeń aplikacyjnych i pokazów organizowanych dla grupy kandydatów szkolonych na oficerów żywnościowych - uwypuklając w nich rolę i obowiązki oficera gospodarczego.

7. Gospodarka pieniężna.

Zapoznać z zasadami układu budżetu i praktycznego posługiwania się nim, z biegiem zaopatrzenia oddziałów w pieniądze, ze sporządzaniem zapotrzebowań, z podejmowaniem i przechowywaniem pieniędzy, z wypłacaniem należności, z oceną dowodów rachunkowych /rachunków, kwitów itp./, ze składaniem sprawozdań rachunkowych.

Uczniowie powinni poznać cel i umieć prawidłowo wypełniać wszystkie druki przewidziane dla gospodarki pieniężnej oraz umieć prowadzić przepisane księgi.

Poza tym zaznajomić uczniów z uprawnieniami własnymi, dowódców jednostek, szefa intendentury i osób kontrolujących gospodarkę pieniężną - zapoznać z przepisami o postępowaniu w wypadku strat, szkód i nadwyżek w majątku skarbu państwa oraz przy powstaniu szkód polowych.

Wskazówki szczegółowe.

Na kursie przerobić praktycznie system zaopatrzenia w pieniądze i składania sprawozdań rachunkowych. Sprawozdania takie powinni następnie uczniowie przerobić sami pod kontrolą wykładowców.

Ćwiczenia te należy łączyć z ćwiczeniami praktycznymi z biurowości, żądając od uczniów sporządzania pism i prowadzenia korespondencji.

8. Należności osób wojskowych.

Zapoznać z należnościami osób wojskowych w czasie wojny.

Uczyć umiejętności obliczania uposażenia z dodatkami: polowym, stołecznym, służbowym, technicznym, dla ciężko pracujących, lotniczym itp. - żołdu, odpraw pośmiertnych.

Zapoznać z przepisami o potrąceniach.

Dać krótką charakterystykę uposażenia pokojowego i przeprowadzić porównanie w stosunku do należności polowych.

Wskazówki szczegółowe.

Z zakresu należności i uposażenia żądać od uczniów umiejętności posługiwania się rozkazami normują-

cymi sprawy uposażeniowe i należności pieniężne oraz praktycznego przeprowadzania obliczeń pod kontrolą wykładowców, unikając zbytniego pamięciowego "wykuwania" poszczególnych cyfr należności.

9. Gospodarka mundurowa.

Ogólnie zaznajomić z biegiem zaopatrzenia mundurowego oddziałów w polu i szczegółowo z gospodarką mundurową na szczeblu oddziału gospodarczego w polu.

Uczniowie powinni wynieść z kursu wiadomości i umiejętności z zakresu sporządzania zapotrzebowań, rozdzielników mundurowych, prowadzenia ewidencji, wykonywania nadzoru i konserwacji /wymiana, reperacje, dezynfekcja, ewakuacja materiału mundurowego, pranie bielizny itp./.

Wskazówki szczegółowe.

Z nauki o gospodarce mundurowej którą prowadzi oficer gospodarczy należy szkolić uczniów tylko w zakresie niezbędnym do opanowania tego działu zaopatrzenia w polu.

10. Materiały pędne i smary.

Zasady i system zaopatrywania oddziałów w materiały pędne i smary.

11. Gospodarka żywnościowa.

Zaznajomić uczniów w zakresie niezbędnym dla oficera gospodarczego:

- z normami oraz należnościami żywności i paszy,
- z wyposażeniem w żywność i rozłożeniem zapasów w ramach pułku /samodzielnego batalionu/ piechoty,

- z gospodarką żywnościową w ramach pułku /samodzielnego batalionu/ piechoty.

12. Hurtownie i sklepy polowe. Zakres - jak dla grupy kandydatów na oficerów żywnościowych.

13. Służba taborowa. Podział taktyczny taboru w ramach pułku /samodzielnego batalionu/ piechoty.

Dane techniczne dotyczące obciążenia i sposobu ładowania poszczególnych wozów T.B.2.

Szybkość poruszeń wozów oraz wysiłki marszowe taborów konnych.

Rozmieszczenie oraz warunki postoju i poruszeń T.B.2. w różnych działaniach z uwzględnieniem obrony przeciwlotniczej, przeciwpancernej, przeciwgazowej /zbiorowej/, ubezpieczenia bezpośredniego i dyscypliny w czasie poruszeń oraz na postojach taboru.

B. Szkolenie ogólne.

14. Szkolenie bojowe. Nauczyć kierowania walką w wypadku napadu na tabor w marszu względnie na postoju.

15. Terenoznawstwo. Doskonalić w czytaniu mapy i w orientacji w terenie - szczególnie dla potrzeb organizacji marszów i postojów.

16. Musztra. Doskonalić w dowodzeniu zespołem strzelców występującym w szykach zwartych.

17. Nauka służby wewnętrznej. — Zakres - jak dla grupy kandydatów na dowódców kompanii strzeleckiej, z uwzględnieniem potrzeb oficera gospodarczego.

18. Zaznajomienie z czynnościami mob. — Zaznajomić z obowiązkami i z czynnościami mob. oficera gospodarczego.

19. Wychowanie fizyczne. — Zakres - jak dla grupy kandydatów na dowódców kompanii strzeleckiej.

Wykaz pomocy naukowych przy szkoleniu specjalnym - podaje załącznik.

CBW
Wpływ nr 32h rok 46
Nr. wol. 4183

BIBLIOTEKA NAUKOWA
WAP
2890/3